

De wondere wereld aan Lange Voorhout nr. 7

NEDERLANDS-RUSSISCHE KAMER VAN KOOPHANDEL

IN OPSpraak

Vanuit een kraakpand aan het Haagse Lange Voorhout opereert sinds kort de stichting Nederlands-Russische Kamer van Koophandel. Een louche organisatie, wordt gezegd. De eigenaar zou failliet zijn, maar beweert zelf nog 12 miljoen gulden tegoed te hebben van de overheid.

DOOR HANS VAN ALPHEN

Den Haag – Bij vijfhonderd Nederlandse bedrijven viel onlangs een mailing in de bus waarin de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel zichzelf onder de aandacht bracht. In een wervende tekst wees de op het sjieke Haagse Lange Voorhout gevestigde stichting op de noodzaak voor het Nederlandse bedrijfsleven de krachten te bundelen. Word lid en word rijk; daar kwam 't in het kort op neer. Samen sterk naar Rusland.

Wie contact opneemt met de Haagse organisatie wordt keurig te woord gestaan. Geen moment heeft men de indruk met een eenmanszaak van doen te hebben. Maar toch is dat zo. Er is geen telefoniste voor handen bij de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel. Evenmin ander personeel. De telefoon wordt er stevast opgenomen door ene Guido Louwerens (48), de enige bestuurder cq. werknemer. Maar volgens de statuten is er ook nog één gevolmachtigde, de in Den Haag en omstreken beruchte Jos Hendriks (44). Een man van twaalf ambachten en dertien ongelukken.

Geactiveerd door de mailing ging in het kantoor van de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel in de voorbije dagen bij herhaling de telefoon over. Philips reageerde op een

eerder schrijven, Tulip computers vroeg wat de mogelijkheden waren en ook het immer groeiende Van der Valk concern hing aan de lijn. Topdrukte die in schril contrast stond met de karige omgeving.

Want in het pand aan het Lange Voorhout nr. 7 – pal naast theater Diligentia – dat in vroeger tijden onderdak bood aan het ministerie van Marine, is er namelijk meer vreemd. Officieel kent het historische, sterk verouderde gebouw – eigendom van de bouwonderneming MAB – geen bewoners. Maar uit angst voor krakers en in afwachting van een ingrijpende renovatie zijn er momenteel jongelui in gehuisvest, een zogenoemde anti-kraakgroep. Maar ook Hendriks, in het verleden enige tijd zonder woon- of verblijfplaats, vond er woonruimte in het verwaarloosde souterrain.

Vinger in de pap

Alhoewel hij zich nadrukkelijk op de achtergrond houdt, maakt alles duidelijk dat Hendriks de man is achter de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel. Via zijn Euromanagement Consortium houdt hij een dikke vinger in de pap wat betreft de activiteiten ontplooid vanuit het Lange Voorhout nr. 7. En datzelfde Euromanagement Consortium blijkt

ook gevolmachtigde van de stichting St. Petersburg - New Holland Foundation, eveneens gevestigd op het Lange Voorhout nr. 7 en eerder dit jaar verantwoordelijk voor de mislukte tournee van het symphonie-orkest van St. Petersburg. Ook zou Hendriks degene zijn achter de Euro Human Capital Bank, een instelling waarvan een beduimd bordje achter een ruit naast de voordeur van Lange Voorhout nr. 7 melding maakt.

De geboren Arnhemmer, al eens persoonlijk failliet verklaard en later bijna gegijzeld omdat hij een gerechtelijke uitspraak bleef negeren, bevestigt daarmee het beeld zoals dat door anderen is geschetst: zeer creatief in zijn ideeën maar hardleers wat betreft zijn feiten. Bovendien grossierend in schulden. Ooit had Hendriks het idee in de gemeente Werkendam een groot congressentrum neer te zetten. Toen dat niet tot het gewenste resultaat leidde, diende hij een schadeclaim in van twaalf miljoen gulden. Het is vanaf dat moment dat Hendriks in zijn zakelijke gesprekken refereert aan de 'twaalf miljoen die ik nog van de overheid tegoed heb'.

Wie de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel belt, wil Hendriks nog wel eens aan de telefoon krijgen. Dat hoeft

niet te verbazen, omdat een bezoek aan het 'kantoorpand' van de stichtingen leert dat Hendriks en Louwerens in één van de sfeerloze, lege kamers van het immense kantoorpand onder het licht van een paar onderwerse tl-balken en tegenover elkaar gezeten de twee te lefoons bemannen. Soms vergissen zij zich wel eens, waar door iemand die belt voor de Kamer van Koophandel plot de stichting St. Petersburg treft, of omgekeerd.

In de voorbije weken werden de Nederlands media bestookt met faxen afkomstig van die Nederlandse-Russische Kamer van Koophandel. Steevast werd in de toegestuurde publikatie verwezen naar het als schandelijk getypeerde gedrag van een zekere Robert-Jan Nieland, eigenaar van de Stichting Europolis. Nieland haalde in 1988 uitgebreid de pers toen hij bekendmaakte in het door aardbeving getroffen Armenië een nieuwe stad voor 200.000 mensen te willen realiseren. Volgens de vele faxen van de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel zou Nieland zichzelf echter verrijkt hebben via de reeds ingezamelde gelder voor deze stad.

Aanvankelijk bleef het onduidelijk waarom de Haagse stichting bij monde van haar enige bestuurder Guido Louwerens

zich zo boos maakte over de kwestie Europolis. Louwerens had eerder nooit enige bemoeienis gehad met Nieland. Maar de rol van Jos Hendriks op de achtergrond verduidelijkt alles.

In een nog niet eens zo grijs verleden waren Nieland en Hendriks partners in de stichting Europolis. Hendriks staat zich er ook op voor initiator te zijn van de futuristische stad Europolis, een idee waarover hij in het verleden al eens brieven schreef aan de Amerikaanse president Bush, diens toenmalige collega Gorbatsjov, premier Lubbers en alle Nederlandse kamerleden. Doordat Nieland op een gegeven moment zijn zakelijk partner ervan beschuldigde op eigen houtje allerlei initiatieven te ontplooiën die niets te maken hadden met het lopende project, kwam het tot een breuk.

Gijzeling

Nadien troffen beide partijen elkaar zelfs voor de rechter, waar Nieland in het gelijk werd gesteld en alleen verder mocht met het project. Hendriks bleef in weerwil van de justitiële beslissing op een eigen rekening echter fondsen voor Europolis vergaren, waardoor het bijna tot een gijzeling door de rechterlijke macht kwam.

Dat werd uiteindelijk voorkomen door een geslaagde bemiddelingspoging. Hendriks beloofde beterschap en Nieland stelde er in dat geval geen behoefte aan te hebben zijn vroegere partner te laten gijzelen (volgens vonnis ten minste drie dagen, maximaal dertig dagen). „Ik had toen nog meelij met hem”, aldus RobertJan Nieland, die nu echter naar aanleiding van de hernieuwde bemoeienis van Hendriks met het project Europolis de rechter alsnog vonnis wil laten wijzen. Daartoe heeft inmiddels zijn advocaat mr. Pors, verbonden aan het gerenommeerde kantoor De Brauw, Blackstone en Westbroek, de eerste stappen genomen. Tevens wil Nieland zijn vroegere zakelijk partner vervolgen wegens smaad.

In afwachting van de dingen die komen gaan slijt Jos Hendriks, die ten tijde van de ontvoering van Gerrit Jan Heyn nog eens uitgebreid de kolommen van het weekblad Privé haalde omdat hij zich erop voorstond de schuilplaats van de ontvoerde te weten en dus helderziend te zijn, zijn dagen aan het Lange Voorhout nr. 7. Zijn veelvuldige bemoeienissen met het Oost-

blok zouden louter een ideële achtergrond hebben. Vandaar dat hij met zijn compaan G. Louwerens namens de stichting Nederlands-Russische Kamer van Koophandel initiatieven blijft ontplooiën.

Het hoeft niet te verbazen dat Hendriks, die ten gevolge van een voetblessure momenteel in een rolstoel zit, voor zijn vroegere partner RobertJan Nieland geen goed woord over heeft. Hendriks: „Een aartsleugenaar is het, die mij bovendien in de weg zit. Door zijn exclusieve bouwcontract met de regering van Armenië kan ik geen kant uit. De stad Europolis is mijn initiatief en hij is ermee aan de haal gegaan. Hij wil er persoonlijk rijker van worden, ik wil het alleen maar de juiste zeggingskracht meegeven. Europolis is een stad waar regeringen hun schouders onder moeten zetten, het moet iets zijn dat door de wereld gedragen wordt. Niet door een kleine, beperkte Nederlandse ondernemer die zegt gestudeerd te hebben en zelfs dat liegt”.

Wie contact heeft, of krijgt, met de Nederlands-Russische Kamer van Koophandel, de Stichting St. Petersburg of Europolis zal, dat wordt langzaam maar zeker duidelijk, op zijn hoede moeten zijn. De mensen er achter blijken om niet te worden gevangen in een web, waarin hebzucht, idealisme overschaduwt.